

CLUJUL CREȘTIN

Redacția și administrația
Cluj, Piața Cuza Vodă 7.

ANUL I. No. 27.
Sâmbătă 21 Septembrie 1935.
Apare săptămânal
sub conducerea unui comitet

Abonamentul anual 50 Lei
Numărul 1 Leu

Corabia mântuirii

Un călător care ar încerca să străbată fără călăuză, o pustie necunoscută, ar fi socotit nebun. Tot așa o corabie fără cărmaciu lăsată în voia valurilor, niciodată nu va ajunge în port.

Călătorește și sufletul nostru pe marea vieții, pe întinsul pustiu între leagăn și mormânt. Nu odată furtunile amenință corabia. Câtă iscusință se cere unui măestru cărmaciu ca să înfrunte furia valurilor și să poată ajunge cu bine la limanul dorit. Nici nu se poate o icoană mai nimerită a sufletului nostru, încolțit de ispite la tot pasul, urmate adeseori de prăbușiri dureroase.

Dumnezeu ne-a dat o călăuză fără greș, care ne conduce pe căile aspre și încălcite ale vieții spre portul mântuirii. Aceasta este Biserica. Conducerea ei este neapărat de lipsă tuturor oamenilor. După cum nime n'a scăpat de potop afară de corabia lui Noe, tot așa fără supunerea față de Biserică, ne înghite potopul fărădelegilor și în urmă osânda veșnică. Numai Biserica deschide sufletului izvoarele harului dumnezeesc care risipește ceața întunecoasă ce învălue privirea spre adevărurile cerești. Ea înviorează sufletul amorțit de boliștea păcatelor cu lumină și tărie.

Pe drept cuvânt se chiamă Biserica „Maica” sufletului omenesc. Dela botez ne primește în brațe. Ne nutrește cu mierea aleasă a învățaturii dumnezeiești. Ne duce de mână, mereu atentă la primejdiile ce ne pândesc sufletul. Ea ridică pe cei ce cad. Vindecă pe cei bolnavi sufletește. Umples de viață pe cei neputincioși și slăbiți de patimi. Totdeauna stă de veghe pentru mântuirea noastră. Adeseori conducătorii ei și-au vărsat sângele pentru a păstra neatinșă comoara adevărului, izvorul nesecat al fericirii noastre.

Avem un singur suflet. O singură dată îl putem mântui. Și numai prin Biserica. Totdeauna cinstea și virtutea au înflorit numai în preajma Bisericii. Destrămarea sufletească de azi a început în clipa când creștinii au părăsit calea Bisericii, când oamenii fără conștiință au început a o socoti ne folositoare.

Să nu se amăgească nimeni. Hristos a întemeiat Biserica pentru a fi ascultată. La Marea Judecată va culege fiecare rodul ascultării ori neascultării sale. La aceasta să ne gândim până nu-i târziu.

La masă nu uita că ai doi cu tine corpul și sufletul. Și tot ce dai corpului te trage în jos; iar ce dai sufletului te îndreaptă în sus. (Epictet).

Limba dracului*)

Suntem mulți pe spatele pământului și vorbim multe limbi. Vorbesc oamenii în limba română, germană, franceză, engleză și altele. Unii dintre ei vorbesc și în limba dracului. Asta se învață ușor, fără carte, fără minte, numai cu prostia. Câți suduile toți vorbesc în limba dracului.

Acum pune-ți mintea la cale, ca să facem o socoată scurtă. Tu frate începi dela Dumnezeu și le ieși pe rând toate. Nu rămâne de tine ne suduită nici cadavrele din biserică, nici soarele care te încălzește nici mămăliga care o mănânci. Te-ai învrăjbit cu vecinul: vă înodați la sfadă și amândoi pe întrecute suduiți pe Dumnezeu par că el ar fi de vină că voi nu vă înțelegeți. Îți prăpădești bănișorii prin crijme și pe urmă tot Dumnezeu e de vină că tu ești sărac. Ești năcăjit pe vite și sudui pe Dumnezeu, care ți le-a dat.

Spune-mi frate, ce rău ți-a făcut Dumnezeu sau pentru care binefacere îl sudui? Nu pentru aceea e Dumnezeu în ceruri, ca tu aici pe pământ să-ți bați joc de el. Oare nu e batjocură aceea, că ceri dela el pânea de toate zilele, iar după-ce ai apucat-o în gură îl sudui, pe când nici cânele nu latră pe stăpânul care-i dă pânea? Ce ai zice tu dacă copilul tău după ce l-ai săturat, în loc de mulțămăță ți-ar închina cu câteva sudălmii? Ai putea tu să suferi lucrul acesta? Și ce gândești tu: Cel de sus e dator să sufere? Dacă pânia acum nu te-a zdrobit, a făcut-o numai pentru că el nu vrea moartea păcătosului ci să se întoarcă și să fie viu. El așteaptă îndelungat întoarcerea păcătosului, dela o vreme lovește fără milă peste fii neascultării. Și știi bine, că „Dumnezeu nu bate cu bâta”. Azi dai peste tine un măcaz, mâne altul. Azi îți pieri o oală, mâne îți pică boul din jug; moartea îți smulge din brațe copilul cel mai drag ori se descarcă norii și-ți întorc pânea în pământ... Te miri apoi și te întrebi singur: „Doamne dar ce rău am făcut de mă bați așa tare. Pentru

ce ai slobozi zbâciul tău, pentru ce o viață atâ de grea, zile așa cernite?”

Nu te mira de loc. Fii sigur că toate cu dreptate vin asupra ta. Gândește numai la viața ta trecută, la tineretele tale necinstite, la locurile rele, șezătoriile și jocurile de noapte, cari au lăsat pe sufletul tău atâta păcat săvârșit cu gândul, cu vorba și cu fapta. Gândește de câte ori ai suduit pe acela, căruia trebuia să te rogi; de câteori ai dușmănit pe de aproapele tău; de câteori în loc să mergi la biserică, ai luat calea crijmei; de câteori și azi puți sub picioare poruncile lui Dumnezeu.

Cu toate acestea Domnul nu te urește. El face cu tine numai ceea ce faci și tu cu pomul din grădină. Dacă vezi că pomușorul nu crește drept, îl îndrepti, îl legi bine de un par și-ți tai crengile cari apucă să crească rău. Așa și Dumnezeu când vede că ai apucat pe căi strimbe așteaptă întoarcerea ta, că ți-a dat minte ca să judeci între bine și rău, dar dela o vreme, când vede că nu vrei să te mai îndrepti, te îndreaptă el. Te leagă de crucea măcazurilor și te adânc și dureros ca să scoată din tine răul. Când apoi cu toate acestea nu aduci roada faptelor bune, te scoate din viață și te dă focului ca pe un pom netrebnic.

Acum să ne întoarcem îndărăt la vorba noastră. Zici că te scapi fără voie și sudui?

Ei frate! Nu pentru aceea ți-a dat Dumnezeu cap ca să ai unde pune pălăria, că în sfârșit pălăria poate sta și într'un par. Tu dacă ești om cu minte în cap, deschide-ți gura cu socoteală și la limbă făi rânduiala. E și rușine pe un om mare, când nu știe stăpâni o limbă mică.

Desbaierăte dar de obiceiul păcătos de a înjura, de a sudui. Fă-te creștin adevărat, după rânduiala lui Hristos. Nu-ți încresta la răvaș astfel de fapte, că pe urmă o să ieși rău la cale cu socoata. Nu-ți aduna pe suflet așa păcate, că o să le descarci în focul iadului, de care Dumnezeu te păzească.

*) Vorbe drepte de Fr. Lucian I. Pop.

Lacul Tiberiadei

Spre miez-noapte de Ierusalim, la o depărtare de 170 Km., în Galileia, se întinde lacul Tiberiadei, numit încă în Sfânta Scriptură „Marea Galileii”, „Marea Tiberiadei” sau „Lacul Genezaretului”.

Așezarea sa este încântătoare. Se încunjoară cu dealuri și coline ce se întind până la Muntele Tabor. Spre Apus se deschide Câmpia Genezaretului, plecată ușor spre lac. Îți mângâie privirile frumoasele grădini de lămâi, rodii, maslini, și portocali de pe colinele Tiberiadei. Lacul este de un albastru azuriu, prezentând o priveliște din cele mai frumoase ce se pot vedea. Deși lacul nu are decât o lungime de 21 Km. și în lățime fiind de 9 Km., totuși nu mai există pe fața pământului un alt lac cu amintiri mai scumpe decât acesta. Pe țărmurii aceștia năvălește odată mulțimea din toate părțile, ca să audă cuvintele adevărului de pe buzele lui Isus. Aici a rostit Mântuitorul nostru dintre cele mai frumoase învățăturii. Bogăția și frumusețea câmpiei din jur, a oferit lui Isus material pentru cele mai frumoase pilde cum sunt: a sămănătorului, a neghinei, a grăunțului de muștar, a comoarei ascunsă în țarină, a negustorului căutător de mărgăritare etc... În albastrul acestui lac se oglindea fața dumnezeiască a Mântuitorului, vorbind popoarelor din corabie. Pe undele acestui lac umbra Isus în mod minunat. Aici

a liniștit furtuna valurilor. Aici s'a făcut pescuirea minunată. De pe țărmurii aceștia Isus își recrutează Apostolii, din smerții pescari. Și astăzi lacul acesta este încunjurat cu podoabă de oleandrii, negrijiți și necultivați decât de Tatăl ceresc. Într'un colț fermecător oprim mașina cu care străbăteam cetățile și orașele din jurul lacului, și smulgeam de pe marginea apei oleandrii mici, ajutându-ne copiii ce păstoreau oile, bucuroși că pot să ne servească flori din țara lor. Avem acum mângâiere privind acestea florii dela „Marea Galileii”, cari prind rădăcină și cresc în Cluj. Ce mult ne atrăgea luciul apei să mai stăm, să plutim cu barca pe întinsul ei, ca oarecând Apostolii — și cu ei Isus. Timpul scurt însă ne face să grăbim spre Nazaret. Avem speranță, dacă vom trăi, și va vrea Bunul Dumnezeu, în primăvara anului viitor, să mai revedem „Marea Tiberiadei” și să stăm mai mult pe „Muntele Fericirilor”, pentru a înțelege deplin, că fericire adevărată nu este decât în fericirile rostite de Isus.

Să mai îngenuchem pe locul peșterii din Viflaim și în Grădina Getsemani, spre rugăciune. Să mai urmăm drumul pe unde Isus ducea Crucea și să mai sărutăm locul Golgotei și piatra care a fost pe ușa Mormântului lui Isus, pentru a ne putea face cât mai buni următori și plinitori ai cuvântului său mântuitor.

Isuse, Domnul meu...

Isuse, Domnul meu,
Fiul lui Dumnezeu,
Isuse bune,
Pe Tine te ador
La Tine strig cu dor:
Vin'o la mine!
Tu ești al nostru dar
In taina din altar,
Isuse bune,
Ferbinte te doresc,
Doresc să Te primesc:
Vin'o la mine!

Căzut-am în păcat,
Tu iar m'ai ridicat,
Isuse bune,
Ca hrană Te oferi,
Iubirea mea o ceri:
Vin'o la mine!
Păcatul nu-l mai vreau,
Iubirea mea ți-o dau,
Isuse bune,
Isuse, Domnul meu,
Fiul lui Dumnezeu,
Vin'o la mine!

Bogații și săracii. Sf. maslu

Veniți acum, bogaților, plângeți și vă tânguiți de năcazurile, cari vor să vie asupra voastră. Bogația voastră a putrezit, și hainele voastre le-au mâncat molii. Aurul și argintul vostru au ruginit, și rugina lor va fi mărturie împotriva voastră, și va mânca trupurile voastre ca focul. Strânsu-vați comoară în zilele cele de apoi.

Iată plata lucrătorilor, cari au secerat țarinile voastre, pe care ați oprit-o, strigă, și strigătele secerătorilor în urechile Domnului Savaot au intrat. Imbuibatu-v-ați în inimile voastre ca în ziua junghierii. Osândiți-ați, omorâți-ați pe cel drept, nu s'a pus împotriva vouă. Drept aceea fiți îndelung răbdători, frații mei, până la venirea Domnului. Iată plugarul așteaptă roada cea scumpă a pământului, având răbdare pentru dânsa, până ce primește ploile dela început și de mai târziu.

Răbdați dară și voi, întăriți-vă inimile voastre, pentru că venirea Domnului s'a apropiat. Nu vă plângeți unul împotriva altuia, fraților, ca să nu vă osândiți: iată judecătorul înaintea ușilor stă. Luați pildă, frații mei, de patima cea rea și de răbdarea îndelungată pe prorocii, cari au grăit cu numele Domnului. Iată fericim pe cei ce au răbdat. Răbdarea lui Iov ați auzit, și sfârșitul Domnului ați văzut, căci mult milostiv și îndurat este Domnul.

Iată mai înainte de toate, frații mei, să nu vă jurați nici pe ceriu, nici pe pământ, nici cu orice alt jurământ; ci să vă fie vouă ce e așa așa, și ce nu e nu, ca să nu cădeți în judecată. De pătimește rău cineva între voi, să se roage; de este cineva cu inimă bună, să cânte. De este cineva bolnav între voi, să cheme pe preoții bisericii; și aceștia să se roage pentru dânsul, ungându-l cu unt de lemn întru numele Domnului; și rugăciunea credinței va mântui pe cel bolnav, și-l va întări pe el Domnul; și de va fi făcut păcate, se vor ierta lui. Mărturisiți-vă unul altuia păcatele, și vă rugați unul pentru altul, ca să vă vindecați; căci mult poate rugăciunea cea fierbinte a dreptului.

Ilie om era asemenea nouă pătimi-

tor, și cu rugăciune s'a rugat ca să nu ploaie, și nu a plouat pe pământ ani trei și luni șase. Și iarăși s'a rugat, și ceriul a dat ploaie, și pământul a dat roada sa. Fraților, de va rătăci cineva dintre voi dela adevăr, și-l va întoarce pe acela cineva, să știe, că cel ce a întors pe păcătos dela rătăcirea căii lui, își va mântui sufletul din moarte, și va acoperi mulțime de păcate.

(Epistola Sf. Iacob. Cap. 5).

Cărțile

Am prieteni, a căror societate e foarte plăcută: prieteni din toate țările și din toate timpurile. Ei totdeauna sunt împrejurul meu. Când îi chem vin; când îi întreb, îmi răspund. Unii din ei îmi povestesc, ce s'a întâmplat în timpurile trecute; alții, ce se întâmplă în timpul de față. Unii mă învață să trăiesc bine, alții să mor bine. Alții, prin veselă lor, îmi risipesc grijile și necazurile. Unii îmi oțlesc inima în suferințe, alții mă învață să disprețesc dorințele inimii. Unii mă poartă de mână pe drumul științelor, alții mă povățuesc pe cămăra vîrtuților. Vreo răspilată pentru atâtea binefaceri ei nu cer altceva decât o cameră modestă, unde să fie scutiți de praf. Când ies pe afară, îi iau cu mine, pe cărările pe unde umblu.

Linăstea câmpurilor și umbra copacilor le place mult mai bine decât zgomotul orașelor. Și știți voi, cine sunt acești prieteni-ai mei? — Sunt cărțile, ce citesc.

Petrarca.

Cărți rele

Cărțile rele sunt o otravă morală, care răspândește răul. Autorii răi, chiar după ce-au fost așezați în mormânt, continuă să omoare inimile urmașilor, din generație în generație. Cartea bună este o comoară pentru viață; dar cea rea este un duh chinător.

S. Smiles.

Și printre cărți sunt prieteni falși; e bine să știi să-i deosebești, ca să te ferești de ei.

Damiron.